

Arrest

nr. 97 235 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BAKI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart S. A. (...) te heten, geboren te zijn in Tlemcen en de Algerijnse nationaliteit te bezitten. U beweert dat uw vader de Algerijnse nationaliteit heeft en uw moeder Marokkaanse is. U bent nooit naar school geweest.

Uw ouders zijn in Algerije uit de echt gescheiden en toen u zo'n tien jaar was vertrok uw vader illegaal uit Algerije en kwam hij naar België. Intussen is hij al zo'n tien jaar gehuwd met een Belgische dame. U bleef met uw moeder en zus L. (...) achter in Tlemcen.

Uiteindelijk kwam ook uw moeder illegaal naar België omdat ze nog steeds van uw vader hield. Op uw vijftiende of zeventiende, in 1996 of 1998, besliste ook u illegaal naar België te komen. Uw zus L. (...), die sinds een drietal jaar in Frankfurt woont om daar met iemand te huwen, bleef initieel achter bij uw grootvader omdat ze een heel goede band hadden.

Bij aankomst in België woonde u vooreerst een zestal maanden bij uw moeder, die intussen weer gehuwd is, waarna u op eigen benen ging staan en alleen ging wonen. Intussen hebt u sedert een achttal jaar geen contact meer met uw ouders.

U deed hier niets om uw verblijf te legaliseren, raakte betrokken bij drugshandel en kwam hier verschillende keren in aanraking met het gerecht. U nam in kader hiervan verschillende keren een andere identiteit aan en er werd zelfs twee keer, in 2007 en 2012, in uw hoofde een laissez-passer opgemaakt op naam van I. A. (...) door het Consulaat Generaal van het koninkrijk Marokko met het oog op een repatriëring. De laatste keer dat u in aanraking kwam met het gerecht, zo stelt u, zat u drie jaar vast.

Na het beëindigen van uw straf werd u op 9 oktober 2012 overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas (CIM), waar u op 28 december 2012 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient aangestipt dat u sinds circa uw vijftiende of zeventiende hier in België verblijft en nooit hebt gepoogd om uw verblijf hier te legaliseren, u zou er nooit aan gedacht hebben een dergelijke stap te zetten (CGVS, p.1-2). Een verklaring die op zich, dat hoeft geen betoog, de nodige verbazing wekt. U bent hier in de loop der jaren verschillende keren in aanraking gekomen met het gerecht en hebt in kader hiervan verschillende 'aliassen' aangenomen (zie kopie documenten opgenomen in uw administratief dossier). Zo werd er zelfs twee keer, in 2007 en 2012, in uw hoofde een laissez-passer opgemaakt op naam van A. I. (...), geboren in Nador (Marokko) op 3 maart 1981, door het Consulaat Generaal van het koninkrijk Marokko met het oog op een repatriëring (zie documenten opgenomen in het administratief dossier). Andere aliassen die u zich heeft aangemeten zijn onder andere As. I. (...) (geboren op 03/03/1979), A. A. (...) (geboren op 01/11/1977), A(...)kif I. (...) (geboren op 03/03/1981), A(...)kif B. (...) (geboren op 16/08/1981; zie onder andere kopie 'fiche de consultation éditée par lensdrie'; kopie vonnis dd. 22/12/2009 toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit bovenstaande kan worden afgeleid dat u er duidelijk geen graten in zag leugenachtige verklaringen omtrent uw identiteit af te leggen ten overstaan van de Belgische autoriteiten waardoor uw verklaringen ten overstaan van het CGVS, tijdens uw gehoor in kader van uw asielaanvraag, A. S. (...) te heten en de Algerijnse identiteit te bezitten toch met de nodige omzichtigheid moet worden behandeld, temeer u niet bij machte bent enig document ter staving hiervan neer te leggen. Immers, u gevraagd of u documenten hebt, stelt u nooit een paspoort te hebben gehad, noch een geboorteakte of identiteitskaart. U gepeild waarom u nooit uw ouders hiernaar hebt gevraagd, stelt u dat u eigenlijk geen vader of moeder heeft (CGVS, p.3). Vervolgens gepeild of u zich niet tot de Algerijnse ambassade kunt richten om documenten te bekomen, komt u niet verder dan te stellen ook hier niet aan te hebben gedacht (CGVS, p.3), een gegeven dat gezien het feit dat u al jaren hier bent bezwaarlijk kan overtuigen daar er toch van kan worden uitgegaan dat u hier toch al met andere mensen over moet hebben gesproken en u zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het belang van dergelijke documenten.

Gezien u beweert de Algerijnse nationaliteit te bezitten, werd u gevraagd wat u nog weet van Algerije waarop u verbazend genoeg stelt 'ik weet er niets meer van'. Gevraagd of u daar vrienden had, komt u niet verder dan nogal vaag te stellen daar heel lang geleden mensen te hebben gekend (CGVS, p.3). U stelt geboren te zijn in Tlemcen en daar tot uw vijftiende te hebben gewoond. U gevraagd in welke wilayat, antwoordt u 'Annaba' (CGVS, p. 1). Uw antwoord wekt de nodige verbazing daar Tlemcen zich in het noordwesten van Algerije bevindt en Annaba in het noordoosten is gesitueerd (zie kopie van de info toegevoegd aan administratief dossier). U dan gevraagd om Tlemcen te beschrijven, stelt u dat dit een grote stad is. U gevraagd deze te beschrijven, stelt u als wedervraag hoe u dit moet doen. Daarop gevraagd in welke straat u woonde, kunt u slechts stellen het niet te weten. U stelt vervolgens dat er in elke straat moskeën waren en u logischerwijze dan gevraagd of de moskee een naam had, geeft u aan het niet te weten en stelt u een moslim te zijn zoals uw ouders. U gevraagd of u vrienden had die naar school gingen, geeft u aan dat dit wel degelijk het geval was. Gevraagd naar welke school uw vrienden gingen, komt u andermaal niet verder dan te stellen het niet te weten. U gevraagd naar 'het geld' in Algerije stelt u correct dat dit de dinar is, maar gevraagd naar de coupures moet u andermaal een antwoord schuldig blijven. Verder stelt u dat uw vader een chauffeur was en vis vervoerde. Gevraagd of er een haven in Tlemcen is, kunt u enkel stellen het niet te weten (CGVS p.3). Dient opgemerkt dat uw beschrijving van uw leefwereld op het moment dat u Algerije zou hebben verlaten bezwaarlijk doorleefd kan worden genoemd. Het feit dat u zelf nooit naar school bent geweest en u al lang weg bent biedt geen afdoende verschooning voor uw onwetendheid daar u hier toch tot uw vijftiende hebt gewoond en er van u toch heel wat meer doorleefde verklaringen kunnen worden verwacht (CGVS, p.1).

Verder dient nog aangestipt dat de vaststelling dat u pas op 28 december 2012 asiel aanvraag, dit terwijl u al sinds einde jaren '90 in België verblijft en sinds 9 oktober 2012 in het CIM zit, er nu niet bepaald op wijst dat u, ten opzichte van welk land dan ook, een vreest koestert. Moest dit effectief het geval zijn dan kan er toch van worden uitgegaan dat u al veel vroeger deze stap zou hebben gezet. Uw verklaring dat u van tevoren niet van deze procedure op de hoogte was, ontbeert elke logica (CGVS, p.3).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties is het voor het CGVS niet mogelijk zich een correct beeld te vormen over wie u nu eigenlijk bent, welk uw 'echte identiteit en nationaliteit is'. Bijgevolg kan het CGVS zich ook geen beeld vormen van waar u afkomstig bent en kan er enkel worden geconcludeerd dat u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2, 3 en 8 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar de artikelen 2 en 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De Raad merkt verder op dat de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.5. Waar verzoekende partij betreffende het uitermate laatsttijdig indienen van een asielaanvraag betoogt dat zij nooit eerder heeft gepoogd om haar verblijfssituatie te regulariseren omdat zij niet eerder dreigde te worden teruggestuurd naar haar land van herkomst, oordeelt de Raad evenwel dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke internationale bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land waartoe hij zijn vlucht heeft genomen. Gelet op het feit dat verzoekende partij daarentegen verkoos ruim meer dan tien jaar zich niet op deze status te beroepen, is de Raad dan ook de mening toegedaan dat dergelijke houding in hoofde van verzoekende partij niet strookt met een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar land van herkomst.

2.2.6. Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat het de plicht is van verwerende partij om zelf de twijfels over haar al dan niet Marokkaanse of Algerijnse nationaliteit weg te nemen, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van verwerende partij en evenmin van de Raad de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Bovendien motiveert verwerende partij op uitvoerige wijze waarom er totaal geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden herkomst van verzoekende partij uit Algerije, meer in het bijzonder op grond van haar volstreekte onwetendheden en onjuistheid over haar beweerd plaats van afkomst in Algerije en van de vaststelling dat reeds eerder tweemaal een *laissez-passer* werd afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten waarop tevens als geboorteplaats Nador in Marokko staat vermeld.

2.2.7. De verschoningsgrond dat verzoekende partij zich weinig herinnert over de periode dat zij in Algerije verbleef omdat zij op het ogenblik dat zij haar land van herkomst verliet nog erg jong was en dit inmiddels al zolang geleden is, kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers beweert verzoekende partij dat zij tot haar vijftiende samen met haar ouders in Tlemcen in Algerije woonde – haar vader vertrok reeds een vier tot vijf jaar eerder naar België – en zij op zeventienjarige leeftijd met de buurman haar ouders is achterna gereisd (administratief dossier, stuk 3, p. 1-2). De Raad oordeelt dat verzoekende partij op deze leeftijd niet meer als *infans* kan worden beschouwd en derhalve van een persoon van deze leeftijd niet kan worden aanvaard de naam van de straat waar zij woonde en de naam van de moskee als deze van de school waar haar vrienden school liepen niet te kennen, niet op de hoogte te zijn van de coupures van het geld, geen weet te hebben van de al dan niet aanwezigheid van een haven in haar plaats van herkomst nu haar vader er vervoerder was van vis, en indien verzoekende partij dan toch de wilayat vermeldt waartoe Tlemcen behoort, dit minstens de juiste zou zijn. Dergelijke rudimentaire gegevens zijn dermate essentieel in de dagdagelijkse leefwereld dat kan worden aangenomen dat zij in het geheugen gegrift staan en enig tijdsverloop niet als vergoelijking kan worden aanvaard voor de totale onwetendheid desbetreffend van verzoekende partij.

2.2.8. Voormelde vaststellingen verhinderen enig geloof te hechten aan de bewering van verzoekende partij dat zij om reden van problemen in Algerije dit land zou zijn ontvlucht en of er niet kan naar terug keren en desbetreffend nood heeft aan internationale bescherming, zoals bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Door het ongelooftwaardig bevinden van de beweerd afkomst van verzoekende partij uit Algerije is enige beoordeling naar artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet toe totaal onmogelijk.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT